

Faktisk tror vi oven i købet, at det kan være hele fordelene ved sådan et system, at det ikke er den person, der er involveret i selve anbringelsen. Derfor vil jeg blot høre, om det er de samme tanker, Dansk Folkeparti gør sig om en talsperson, altså en, der ikke er involveret i selve boforholdet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu synes fru Sandy Brinck så ikke, at det, jeg siger, er så seriøst, men det er faktisk, fordi jeg er meget, meget bekymret. For der er jo netop nogle børn, som har lidt stabilitet et eller andet sted. Det være sig med en lærer, de har fået et godt forhold til, eller det være sig med en stabil mor.

Men problemet er jo netop, at det ikke er alle, og særlig de her børn har ikke den stabile person noget som helst sted i deres liv. Det er måske ikke engang børn, der har haft socialt overskud til at gå i en fast skole, at gå til en eller anden sportsaktivitet eller holde nogen som helst kontakt med familie eller venner eller nogen som helst andre. For de her børn er så socialt belastet, at de aldrig har kunnet fungere i en social sammenhæng. Og hvad så med de børn? Det er det, jeg spørger om. Hvad med de børn? Hvordan skal man finde en kontaktperson til dem, altså børn, som ofte ender på et eller andet opholdssted med en intern skole, og som måske aldrig nogen sinde præsterer at gennemføre en skolegang eller gå til noget som helst, før de kommer på et stabilt opholdssted og der får den stabile kontakt, som de har så utrolig brug for?

Formanden:

Så er der fru Anne Baastrup som ordfører. Undskyld, jeg er for hurtig i vendingen. Det er, fordi fru Charlotte Dyremose har været oppe så mange gange. Men nu er det fru Dyremose som ordfører.

Kl. 19.15

Charlotte Dyremose (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi utrolig glade for det her lovforslag. Vi mener, at det er med til at sætte barnet i centrum, og det mener vi er meget vigtigt, særlig når vi taler om de udsatte børn, som det her jo er. Det er børn, der er i en anbringelsessituation, og som skal anbringes uden for hjemmet eller er blevet anbragt uden for hjemme. Disse børn har virkelig brug for, at

vi tager hensyn til deres følelser, tager hensyn til, at de ikke bliver kastebolde i et stift system.

Som sagt: Børn skal have mest mulig stabilitet. Det mener vi det her lovforslag er med til at bidrage til, ved at de får én sagsbehandlende kommune. Når først en kommune har været den, der anbragte barnet, er det også den kommune, der er barnets såkaldte handlekommune.

Det er den samme sagsbehandler – forhåbentlig – selvfølgelig medmindre vedkommende skifter job, for det kan man ikke gardere sig imod. Det er i hvert fald den samme tænke måde, som barnet er udsat for, og på den måde får man forhåbentlig skabt en i hvert fald større stabilitet og en større kontinuitet i det forløb, der er.

Det er selvfølgelig ikke alle forældre, der flytter fra kommune til kommune til kommune, og derfor vil der være nogle børn, der ikke vil blive berørt af denne her del, men der er desværre også forældre, der har en tendens til at flytte meget, og de børn bliver udsat for et utal af forskellige sagsbehandlere. Det ønsker vi at gøre op med, og det bliver der gjort med det her lovforslag.

Så til den anden del af lovforslaget, der vil inddrage børnene langt mere. Vi mener, det er utrolig fornuftigt at ophæve den 12-års-grænse, som før har ligget i lovgivningen. Situationen er jo den, at de børn, vi netop taler om her, ofte har været tvunget til at blive gjort voksne i en meget, meget tidlig alder, fordi de sådan set har skullet klare sig selv på grund af de sociale problemer, der måtte være i hjemmet.

Derfor mener vi, det er meget sagligt og meget nødvendigt at inddrage børnene i deres egen sagsbehandling i det omfang, det er muligt. Det er klart, at vurderer man, at det vil belaste barnet, eller at barnet afgjort ikke er modent til det, så kan der være andre hensyn at tage. Men vi mener, det er meget fornuftigt at ophæve den lidt stive aldersgrænse, der ligger i den oprindelige lovgivning.

Derfor er vi utrolig glade for, at børnene nu ned til en tidligere alder skal inddrages, og vi er også utrolig glade for den ekstra indsats, der bliver gjort for at uddanne sagsbehandlerne til netop at tage vare på de her problemstillinger, for det er afgjort en meget kompleks situation at stå i, hvor det ikke er nemt for en sagsbehandler at skulle tage stilling sammen med det her barn og snakke med barnet på den rigtige måde, så man også får frem, hvad det er barnet egentlig gerne vil, så man på den måde kan gøre det bedst muligt for barnet.